

paagjældende Sætning ikke vil komme til at lyde heldigt: „foreløbig fratage den Paagjældende Adkomst til at gjøre Brug af sin Næringsadkomst“. Jeg tror derfor ikke, at Ændringen er heldig, man maa hellere sige: fratage den Paagjældende hans Næringsadkomst. Jeg vilde imidlertid foretrække at lade Paragrafen staa uforandret og saa optage en almindelig Bestemmelse i denne Paragrafrække, §§ 16—20, om, at, naar Retten til at bruge Næringsadkomsten er fratagen Noget ved Kjendelse eller Dom, skulde Adkomstdokumenterne deponeres i Retten, indtil Kjendelsen eller Dommen blev forandret ved ny Kjendelse eller Dom, eller Retten blev Paagjældende tilbagegivet af Justitsministeriet. Det vilde være ganske naturligt, om der blev optaget en saadan Bestemmelse. Det vilde netop høre til det Eksekutive med Hensyn til Fuldbbyrdelsen af Kjendelsen eller Dommen. — Jeg har endnu en enkelt lille Bemærkning at gjøre med Hensyn til § 1, 1ste Membrum. Jeg tillod mig under Sagens 1ste Behandling at gjøre en Henstilling, om man ikke burde lade Skipperens Forpligtelse til at indgive en Fortegnelse over Ahebere, Afladere, Ladningsmodtagere, Assurandører eller Bodmerikreditorer gjælde, hvad enten disse opholde sig paa Stedet eller ikke. Den høitærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, at der var Grund til paa nærværende Stadium af Sagen at indskrænke Opgivelsen til de Bedkommende, der boede paa selve Stedet, og jeg anerkjender det Fuldtibegrunder i Justitsministerens Bemærkninger, saaledes at jeg altsaa tilbagetager den Indvending, jeg dengang gjorde. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at der bagefter staar: „eller Besulbmægtigede eller Agenter for saadanne“. Det kan jo ikke være Tvivl underkastet, at, naar Skipperen nu kun skal opgive Aheberne o. s. v., naar de bo paa Stedet, gjælder dette saaledes ogsaa Besulbmægtigede og Agenter. Man vil maasse ogsaa forstaa Ordene paa denne Maade, men det fremgaar dog ikke bestemt af Lovordet. Det vilde vistnok være rigtigt, om Sætningen „eller Besulbmægtigede eller Agenter for saadanne“ blev skudt ind foran den relative Sætning: „som maatte opholde sig paa Stedet“, eller der blev sagt: „sammeledes boende Besulbmægtigede eller Agenter“ eller deslige. — Jeg har endnu kun en enkelt Bemærkning at gjøre, der gjælder det rent Sproglige. Som jeg før sagde, er jeg særdeles tilfreds med det Hensyn, Udvalget har taget til de Bemærkninger, jeg har gjort under 1ste Behandling. Der var dog endnu en lille Ændring, som jeg havde ventet, at Udvalget vilde have foretaget; muligvis har Udvalget overset det, og det er, at der i § 20 staar: „atter gjengives“. Det forekommer mig klart, at Ordet „atter“ maa udgaa; det vilde kun være korrekt i de Tilfælde, hvor een gang Retten maatte være bleven Bedkommende fratagen, derpaa gjengiven ham og saa atter fra-

tagen ham. Saa kunde man tale om „atter gjengives“.

Ordføreren: I Anledning af de Udtalelser, vi nu hørte, skal jeg kun gjøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem fremhævede med Hensyn til § 1, at der maasse kunde have været Anledning til, naar man gjør en Tilføjning angaaende Menneffeliv, saa at gjøre en Forandring i § 3. Jeg tror, det ærede Medlem har læst § 3 lidt anderledes, end den, i alt Fald efter min Mening, bør læses. Efter § 3 skal der, naar Skibet er strandet, sunket eller forladt, eller naar Paaseiling eller Savari har fundet Sted, der har havt Tab af Menneffeliv tilfølgende, paa det Offentliges Begne og med den Nødvendighed, der tilkommer Retten i offentlig Undersøggelse, søges Oplysning om Ursagen til Ulykken. Den Mellemfætning, der staar, gjælder alene om fremmede Skibe, men naar det forholder sig saa, vil vist det ærede Medlem give mig Ret i, at det gaar ikke an, blot fordi et Menneffeliv er gaaet tabt, at paabyde en offentlig Undersøggelse, men at det i saa Fald er § 4, der kommer til Anvendelse, at det nemlig kun er, hvis der er særlige Omstændigheder, der tale for, at der paadrages Ansvar, at der bør foretages en offentlig Undersøggelse. Af den Grund har Udvalget ikke fundet nogen Anledning til at foreslaa nogen Ændring ved § 3 i denne Henseende. — Det ærede Medlem nævnedes derefter en lille Redaktionsændring til § 1, idet han mente, at Ordene „Besulbmægtigede eller Agenter for saadanne“ burde staa lidt før. Jeg tror ikke, der kan være nogen Tvivl om Forstaaelsen, saaledes som Afstøtelsen er nu, og i saa Fald er det Udvalgets Mening, at der ingen Grund er til at gjøre nogen Ændring, men jeg mener desuden, at der maasse endogaa kunde opkastet Tvivl om, hvad den Ændring vilde føre til, som det ærede Medlem foreslaar, idet der saa kunde optaa Tvivl om, hvorvidt der burde gives Underretning til de Ahebere, Afladere, Ladningsmodtagere, Assurandører eller Bodmerikreditorer, der ikke bo paa Stedet. Men i hvert Fald anser jeg denne Ændring for at være af saa liden Betydning, at der ikke forekommer mig at være nogen Anledning til at komme med Forslag derom. — Til § 4 har det ærede Medlem ment, at man burde tilføje i næstsidste Linie „Sagen“. I denne Retning kan jeg slutte mig til ham; jeg tror, det vilde være korrekt. — Naar Udvalget i § 16 har foreslaaet „Retten“ forandret til „Adkomsten“, er Grunden ikke den, som det ærede Medlem tænkte sig, men Grunden er blot den, at der staar, at R e t t e n kan ved en af Grunde Iedsaget Kjendelse foreløbig fratage den Paagjældende R e t t e n, og man har ment, at det var støvende. Men jeg indrømmer, at der er indløbet en Inkurie. Der vilde nemlig fremkomme det samme støvende Forhold efter Ud-